

TÉREY JÁNOS

Nem tisztelitek a magyar szenvedést

Ady Endre szellemének

A Legkisebb Jégkorszak második telén,
Amikorra eléggé befagyott a magyarság
A Kárpátok képezte királyi karéjba:
A rendőrség Pesten, a Vígszínház előtt
Vízagyúval kergette szét a krisnások lelkendező,
Kannán doboló, kolompoló csapatát:
Sáfrányszínű köpenyükben kicsikét fáztak
A két méter magas hórakások között,
Miközben tetszőleges, félóránként változó,
Idiotikus dallamokra hare-haréztak.

„Megtorlás? De miért?”
„Action gratuite?...” „Nem tudni.”
A pillanat törtrésze alatt
Fagyott rájuk a gyalázat máza;
De ez még csak a kezdet volt.

Befagyott a magyarság,
S ami különösen fájt neki:
Egybefagyott féltékeny szomszédaival;
Osztozva szlovén, horvát és osztrák,
Sőt szlovák, szerb, román és ukrán
Társaival, mi több: majdnem egész
Európával a közös hóhalálzásban...
Unikális sorsa közös mederbe került.

A becsődölt boltokból átalakított, filléres kocsmák,
A kocsmák helyén kinyitott egytálétel-elosztók,
Bukott luxuséttermek helyén született lottózók,
S főleg a használaton kívül helyezett

Repülőterekből lett óriásdiszkók
 Vonzó célpontok voltak estefelé.
Winter Weekday Heavy Progression!
Saturday Night Ice Extasy Fever!
Sunday Blizzard S/M Cooling...

Ilyen röhejes hívószavakra ugrott a nép,
 A főváros kétszáz ezer táncfanatikusa.
 „Jé, mennyi nép egyetlen szűk helyen!”
 A színes partizemüvegű kötelék
 Szikrázó fehérben, élénkrózsaszínben,
 Űtés- és simogatásálló, szédületes sminkben
 Hömpölygött a kőkeményre döngölt havon.
 „A mai parti neve... *Future Sound of Bethlehem*.
 Az ötös erősségű táncforradalom!”

Bent mit sem lehetett érzékelni a jégverte külvilágból.
 A havazás ellenére tömött sorok
 Kígyóztak a pasztellszínű reptér előtt.
 Olajozott volt a beléptetés.
 Fölcsendült a velős, vadonatfriss klubhymusz,
 S hogy új dimenziót ismerjen meg a publikum
 – Ezek a folyton-folyvást *cool* arcok –,
 Óránként váltották egymást
 A körlevelekben kivétel nélkül mindig
 Bombasztikusnak nevezett föllépők,
 A műfaj úgynevezett nagymesterei.
 Prezentálásukban pörgős zenék hangoztak el;
 Kezek lendültek a magasba, lángoló
 Artisták, festett, félmeztelen táncosok
 Ropták eszelős táncukat a karzaton;
 Másfél száz üveg pezsgő gazdára talált,
 Szervizről gondoskodtak szexi macskanők.

Színes koktélok fogytak, libbentek koktélsruhák.
 A közönség éljenzéssel fejezte ki
 Mély rokonszenvét. „Hívók! Talán féltetek
 E hamisítatlan káoszhangulatot!
 De minden végigpartizott péntek után
 Szombaton éjjel újra összegyűltök itt!...”

A tulaj rendőrfőtisztekkel őriztette a diszkóit,
Cerberuszok védték bázisait jobbról és balról,
A partizsellem tetterős oszlopai.
Ne legyen rendbontás, amikor
Kezdetét veszi a varázslat... „Azért
Rájuk férne időnként egy razzia”, gondolták
A kapitányságon, sőt a seregben.
Ám e pazar poppalotákban minden kiszámítható volt;
Az ördögien rutinos górék mindig előre
Tudták, mikor jön hétvégén ellenőr.

Aztán egy különösen farkasordító szombat éjjel
Egy állig fölfegyverzett banda körbevette
Ferihegy 1-et –
Úgynevezett magyar fundamentalisták.
Javában tartott még a zenés fürgeteg,
De ők áramszünetet produkáltak:
Egyszer csak csönd lett és sötét.
Sikoly.

Hatástalanították a védelmet is:
Négy elmetszett torkú kidobóember
Teste hevert a sárfoltos havon
(Nem sokkal azelőtt ezek a kidobók
Mészároltak le túl ittas vendégeket).

Nem egészen két perc leforgása alatt
Az U-alakú koktélpultot szétgéppisztolyozták.
Könnygázgránátot dobtak a táncterre.

A magyar fundamentalisták
Kiparancsolták a rezidens DJ Ice-ot a pult mögül,
S fején fülhallgatóval rángatták tovább;
Egy másikat, a „fürgeteges fölmelegítések”
Felelősét félrészegen a bárpulttól szedték össze,
A harmadikat, a klub kedvenc himnuszainak
Szerzőjét a piszoárból rugdosták elő;
Neki mindegy volt, nem is tiltakozott,
Mert mint utólag kiderült:
Eleve depressziósan állt a lemezjátszók mögé;
A negyedikre, a mindig vidám

DJ Blizzard-re egy prostituált társaságában bukkantak rá
A forgalomirányítók tornyában.

Kitaszigálták őket a parkolóba, üvöltve:

„Gyerünk, kifelé!

Ezt kapjátok az elherdált földért!

A letiport méltóságunkért!”

„Ezt az eltáncolt milliókért, agymosott gecik!”

„Üssük le a DJ-t!

Tépjük ki a szívét!”

„Jó szakember, ugyanúgy hasznos tagja a társadalomnak,

Mint mi: evickél a színén”, érvelt valaki. Hiába.

„Elvonták pillantásukat az országról,

S előlről-hátulról megtörtént velük a Pop!”

Fölállt a kivégző sorfal:

„Rohadt DJ, kurva anyád, ma este meghalsz.

Térdre, ti trógerek!” „Ezt a magyar sebekért!

A három tengerért! Minekünk egy se maradt.”

„Ti nem tisztelitek a magyar szenvedést!

Ti nem tisztelitek a magyar szenvedést!”

„Bár immár nincsenek saját magyar sebek...

Se külön bejáratú magyar szenvedés:

S épp ez a hiány fáj a legjobban nekik.”

Csönd. Fölhúzták a Kalasnyikovjaikat;

Aztán háromszor-négyszer sortűz ropogott.

Szenyfeltos maskarák a vérpöttyös havon.